

Volharding der heiligen

Liturgiesuggesties:

Schriftberijming 34: 1, 2 en 3

Psalm 95: 1, 3 en 4

Mattheüs 24: 1-14

Psalm 25: 7 OB

Dordtse Leerregels 5: 7-8 en 14-15

Psalm 25: 10 OB

Schriftberijming 30: 1, 2, 3, 4 en 5

Psalm 66: 3

Psalm 66: 7

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Kun je je geloof kwijtraken?

Kun je je geloof kwijtraken door: een grove zonde, bijvoorbeeld?

Of doordat je je hebt laten meesleuren in de begeerten van deze wereld, bijvoorbeeld?

Door verzoeking van de kant van de duivel, bijvoorbeeld?

Door beproevingen, teleurstellingen, ziekte, het verlies van iemand die je dierbaar was?

Kun je je geloof kwijtraken?

Want God laat het toch maar toe dat sommigen / dat velen in zware en zelfs gruwelijke zonden meegesleept worden.

Wilt u voorbeelden: Denk maar aan David en z'n Bathseba, de moord op haar man Uria.

Denk maar aan Petrus, haantje de voorste: Nee hoor, ik ken die Man niet. Ik ken Hem niet. Hou toch op, ik heb jullie toch gezegd, dat ik Hem niet ken!

Art 5. "Met zulke grove zonden grieven zij God ten zeerste, vervallen in doodschuld, bedroeven de Heilige Geest, onderbreken de beoefening van het geloof, kwetsen ernstig hun geweten en verliezen soms voor een tijd het besef der genade; totdat, wanneer zij door ernstig berouw naar de goede weg terugkeren, Gods vaderlijk aangezicht weer over hen gaat lichten."

Je kunt dus, broeders en zusters, jongens en meisjes, als ware gelovige geweldig diep vallen.

In een donker gat. In een diepe afgrond.

En dan toch zijn er handen, die je opvangen.

Die je niet in het eeuwige verderf laten storten. Gods handen, Gods doorboorde handen.

Want éénmaal wedergeboren, van boven, vanuit de hemel, éénmaal verkoren, altijd een kind van God.

Hoe zingt dat bekende lied? (Gezang 304)

God is getrouw, zijn plannen falen niet,

Hij kiest de zijnen uit, Hij roept die allen.
Die 't heden kent, de toekomst overziet,
laat van zijn woorden/kind'ren geen ter aarde vallen;
en 't werk der eeuwen, dat zijn Geest omspant,
volvoert zijn hand.

Bovendien, God Zélf zorgt ervoor dat er na de zonde het berouw komt, een gebroken hart, verdriet over de zonde, pijn en vergeving door het bloed van de Here Jezus Christus.

Je kunt, broeders en zusters, jongens en meisjes, als ware gelovige geweldig diep vallen maar je valt niet uit het geloof en uit de genade van God.

Je kunt je geloof nooit helemaal/totaal kwijtraken.

Je kunt als kind van God niet verloren gaan!

Dát is de troost en de bemoediging van het laatste hoofdstuk uit onze Leerregels van Dordrecht:

De volharding der heiligen:

- 1) gave
- 2) opgave
- 3) doel

*

Het is, broeders en zusters, jongens en meisjes, altijd weer een feest als er in de gemeente jonge mensen zijn ... die openbare geloofs-belijdenis willen afleggen. Belijdenis van hun geloof.

In het midden van de gemeente.

Voor het aangezicht van God.

Belijdenis van hun geloof.

Hoe lang is het geleden, broeders en zusters, dat u voorin de kerk stond?

Hoe lang zou het nog duren, jongens en meisjes, voordat jullie daartoe de vrijmoedigheid hebben?

Belijdenis van je geloof!

Het raakt in sommige kerken en gemeenten steeds meer in onbruik.

Ook aarzelen steeds vaker jongeren en ouderen om deze stap in hun leven te doen.

Dat heeft een positief aspect: Je doet het niet meer zómaar!

Maar hoevelen kómen niet eens tot het doen van openbare geloofsbelijdenis.

Ze zijn al afgehaakt.

Ik las dat in een jaar tijd in de Hervormde Kerk maar liefst 30.000 uitschrijvingen plaats vonden. 30.000.

Dat is 600 per week! Een complete gemeente.

Er wordt verwacht, dat rond het jaar 2000 er nauwelijks meer jeugd in de kerk zal zijn.

En dan (vanmiddag) over: Volharding der heiligen?

*

Volharding.

Letterlijk vertaald betekent het: er onder blijven, er onder blijven staan.

Volharden dat is:

- a) achterblijven, terwijl anderen verder gaan;
- b) blijven in plaats van vluchten, standhouden, volhouden, volharden;

c) het betekent ook: iemand verwachten.

Volharden, broeders en zusters, jongens en meisjes, is blijven staan waar anderen weglopen.

Nu kom je als christen vandaag de dag meer dan eens in situaties terecht, waarin je onder druk komt te staan.

Opgeven is aantrekkelijk.

Het is ook soms niet vol te houden en om dóór te gaan.

Volharden is: wèl blijven, blijven bij de Here Jezus.

Niet vluchten. Standhouden. Volhouden!

Dát wordt ook duidelijk in het gedeelte dat wij samen uit de Bijbel hebben gelezen.

De rede / de preek over de laatste dingen.

In de dagen vóór zijn lijden, broeders en zusters, jongens en meisjes, is onze Heiland vervuld van het oordeel dat over Jeruzalem en de wereld zal komen.

Het einde zal een crisis / een scheiding brengen.

- Valse profeten zullen zeggen: Ik ben de Christus! Zij zullen velen verleiden.

- We zullen horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen. Maar het is het einde nog niet.

- Er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn. Het is het begin der weeën.

- Dan zullen ze ons overleveren aan verdrukking: haat en doodslag om de naam van Christus.

"En dan zullen velen ten val komen ...

Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden" (Mattheüs 24:10 en 13).

Volharden. Blijven staan waar anderen weglopen.

Tot het einde toe, tot het uiterste.

Een volharding die zó ver gaat en zó lang duurt als nodig zal blijken.

Totdat het doel: het behouden worden, is bereikt. De zaligheid!

*

Nu is, broeders en zusters, jongens en meisjes, volharding der heiligen allereerst een geschenk / een gave van God.

Want een mens alleen kan niet volharden.

Indien zij / wij aan hun eigen krachten overgelaten werden, zegt artikel 3, zou er geen sprake zijn van volharding der heiligen.

We zouden door de zonde, door de aanvechtingen van de wereld, door de satan geen stand kunnen houden.

Je kunt - om een voorbeeld te gebruiken - nog zo'n geoefende zwemmer zijn, maar als je voor de kust in een gevaarlijke onderstroom terecht komt, wordt je meegesleurd naar de diepte van de zee.

Als het aan óns zou liggen zouden we allemaal roemloos omkomen.

Dát we het kunnen volhouden, dát we volharden in het geloof danken we aan de kracht van de Heilige Geest.

Hij reikt ons de reddingslijn aan waardoor we weer naar de kant getrokken worden.

Waar God met open armen op ons staat te wachten.

*

Volharding der heiligen. Gave van God.

Het fundament voor onze volharding heeft Gods Zoon, onze Here Jezus Christus gelegd.

Hij is - zegt de schrijver van de Brief aan de Hebreëen - de leidsman en voleinder van het geloof.

Hij heeft volhardt tot het einde, tot het kruis, tot de dood aan het kruis.

Hij heeft ons voorgeleefd wat het betekent om tot het einde te gaan.

Het einde, het doel waarop ons leven gericht is.

Volharding der heiligen. Geschenk van God.

Want we mogen dan in de Bijbel en de belijdenis heiligen genoemd worden.

Maar heilig, zonder zonde dat zijn u, jij en ik, allerminst.

Heilig in de Bijbel betekent gelukkig wat anders.

Heiligen zijn in de Bijbel geen mensen die zonder zonde zijn.

Heiligen zijn in de Bijbel geen mensen die super-gelovig zijn.

Heiligen zijn mensen, die God apart heeft gezet, die God heeft uitverkoren, zijn kinderen - groot en klein.

God, broeders en zusters, jongens en meisjes, heeft ons geheiligd, apart gezet.

We zijn aparte mensen.

We leven apart, we denken apart, we geloven apart.

Klinkt misschien wat raar.

Maar christenen houden er een andere levensstijl op na dan niet-christenen.

Alleen al het feit dat u vanmiddag in de kerk bent en niet langs de lijn of in de natuur.

Zeker, ik weet ook best, dat je vandaag de dag weinig van je christen-zijn naar buiten brengt.

We hoeven ook niet allemaal met een naambordje of een kruisje op te lopen.

Maar tóch zegt Paulus: "Gij geheel anders, gij hebt Christus leren kennen!"

Wie Christus heeft leren kennen, is zo'n bijbelse heilige.

De verborgen omgang met Hem in het geloof is het geheim waardoor wij kunnen volharden in het geloof.

Volharding der heiligen. Volharding der gelovigen.

Volharding van Gods kinderen mag je ook zeggen.

*

Dát u, jij, ik, niet verloren gaan, dat we behouden worden in het oordeel van God ... ligt niet aan ons, maar is uitsluitend te danken aan het genadevolle werk van de Here Jezus.

En dan kun je soms geweldig diep vallen.

Je kunt grof zondigen.

Maar als God in de hemel toorn over ons leven, dan merkt zijn kind dat op de aarde.

Het kan zelfs zo zijn dat je een lange tijd het besef van Gods genade kwijtraakt.

Totdat, Gods vaderlijk aangezicht weer over je gaat lichten doordat je ernstig berouw hebt en terugkeert op de goede weg.

Verzwegen schuld blijft het geweten van kind van God kwellen.

En nooit kan de HERE pijnlijker zijn ongenoegen daarover kenbaar maken dan in een geestelijke duisternis, die wij door dat alles over onze ziel halen.

Zijn er, broeders en zusters, jongens en meisjes, dingen in uw leven, in dat van jou, die het duister hebben gemaakt in de verhouding met de HERE?
Wie ze berouwvol bij de HERE brengt in een diep persoonlijk gebed zal ook de bevrijding ervaren en het licht van Gods vergeving zal stralen over je leven.
Gods vaderlijk aangezicht gaat weer over je lichten.
We praten veel over kerkverlating, broeders en zusters, jongens en meisjes.
Maar zijn het niet vaak die mensen, die definitief Gods kerk verlaten waar toch wat mis is gegaan in de verhouding met de HERE?
Het werd duister in hun leven rondom God.
Hij sprak hen niet meer aan.
Ze haken af.
Houden het onder Gods Woord niet meer uit.
Hun schip der volharding is lek geslagen.
Op een rif vol zorgen of problemen of in een vliegende storm van teleurstelling of verzoeking.

*

Volharding der heiligen, der gelovigen.
Ik las, broeders en zusters, jongens en meisjes, het verhaal van een Romeinse schildwacht in Pompeii.
U weet wel, die stad - aan de voet van de vulkaan de Vesuvius - die in het jaar 79 bedolven werd door het lava van een vulkaanuitbarsting.
Bij opgravingen trof men een Romeinse schildwacht aan in volle wapenrusting op z'n post.
Een wonder van volharding tot het einde.
De lava zien naderen, te voelen branden, erdoor bedolven te worden, mensen om je heen in paniek te zien wegrennen.
Toch blijven staan: volharden tot het einde.

Volharding der heiligen: da's ook een opgave.
Want het leven is een strijd. Een geestelijke strijd.
Er zijn allerlei twijfels:
- Bestaat God wel echt?
- Is het allemaal wel waar wat in de Bijbel staat?
- Is het geen inbeelding, geen verzinsel, geen zoethouder?
- Waarom zou ik wel geloven en mijn collega, mijn vrienden niet?
Er zijn ook aanvechtingen:
- Is er wel vergeving voor mijn zonden?
- Ben ik wel een kind van God?
- Zou ik dan toch nog omkomen?
- Waarom laat God dit in mijn leven toe?
- Waarom ...?

Twijfels en aanvechtingen.

"Maar God, de Vader van alle vertroosting, laat hen / ons niet verzocht worden boven hun vermogen maar geeft met de verzoeking ook de uitkomst (1 Kor.10:13); en wekt in hen opnieuw de zekerheid der volharding door de Heilige Geest." (Art.11)

*

Volharding ook een opgave.
Want u, jij en ik, wij hebben te strijden.
Dat kunnen we niet aan een ander of aan God overlaten.
Geestelijke strijd is persoonlijke strijd.
Soms begrijpen anderen niet waar je mee worstelt.
Soms begrijpen anderen niet met welke vragen je blijft zitten.
Da's moeilijk, broeders en zusters, jongens en meisjes.
Weet u waar u met uw vragen houvast kunt vinden? In Gods woord.
Wil ons schip der volharding de veilige haven straks binnenvaren, dan moet er onderweg wat gebeuren.
Het anker moet worden uitgeworpen.
En dat gebeurt nogal eens in een vliegende storm.
Is de storm over ons leven uitgeraasd dan kunnen we het anker lichten en verder varen.
Niet zelden heeft ons levensschip daarbij averij / schade opgelopen.
Maar de HERE heeft ons immers geen kalme reis beloofd, wel een behouden aankomst!
Kijk, dát is nou volharding der heiligen.

*

Openbare geloofsbelijdenis. Weet u het nog?
Het komt er, broeders en zusters, jongens en meisjes, niet alleen maar aan op een enthousiast begin met God, met de kerk, met het geloof, maar het gaat om volhouden!
Een atleet die de eerste duizend meter verbeterd inzet, maar dan al meer afzakt om tenslotte vóór de finish uitgeput in elkaar te zakken of uit de baan de stappen krijgt geen prijs.

Volharden: letterlijk eronder blijven staan.
U kunt daarbij denken aan het beeld van een pijler van een brug.
Het zwaarste verkeer raast er overheen, maar de brug blijft staan.
Waarom? ... Er staan pijlers onder, die de brug vastheid bieden.
Een ander bruikbaar beeld is dat van de veer die door een zware last wordt ingedrukt, maar intussen wel zijn veerkracht behoudt.
Een slappe veer wordt lam.
Maar een krachtige veer blijft de last dragen door deze steeds omhoog te drukken.
Een derde beeld is dat van de last in de kruin van de palmboom.
De boom heeft de druk nodig om omhoog te kunnen groeien.

In Romeinen 5 vers 3 zegt de apostel Paulus: "Wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt, en de volharding beproefdheid, en de beproefdheid hoop..."
Lijden om Christus' wil staalt het geloof. Verdrukking werkt, bewerkt volharding!
Broeders en zusters, jongens en meisjes, u blijft toch volharden?
Jij laat de Here Jezus toch niet los in je leven?
Ben je zo'n brugpijler of zo'n sterke veer, of zo'n boom die tegen de verdrukking in groeit?
Wat is het geweldig dat we elkaar mogen hebben.
Dat er een gemeenschap der heiligen is.

Een gemeente van de Here Jezus Christus.
Want een boom in z'n eentje midden in het open veld die heeft heel wat te verduren.
Maar een groep / een bos vol bomen vangen samen de storm op.
Geven elkaar houvast.
Houvast is er alleen, waar we samen in Christus blijven.
Dan zullen we - hoe geschonden ook - het einde bereiken.

*

"Wie volhardt tot het einde, die zal behouden / zalig worden."
Volharding der heiligen, broeders en zusters, jongens en meisjes, heeft een doel.
Door uw volharding zult u het leven verkrijgen: het eeuwige leven.
Het leven met God.
Behouden worden.
Zonde, dood en duivel zullen zijn weggedaan.
God komt voor eeuwig weer aan zijn eer, ook door mij.
Eens zal alles weer aan God toebehoren. De breuken in schepping en kerk zullen zijn geheeld.

De Leerregels van Dordrecht eindigen dan ook met een lofprijzing:
"Hem, de enige God, Vader, Zoon en Heilige Geest, zij eer en heerlijkheid in eeuwigheid."
Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden 22 januari 1995

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !